

Arrest

nr. 157 406 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. POOLS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 december 2014 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

1.2. Op 4 juni 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze bijlage 20 vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.12.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen: 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor (Service Net NV) voor de maanden oktober - december 2014 waaruit blijkt ze in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van €934,10.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, ze beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel €1500 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al hier ver onder ligt, en rekening houdend met de algemene vaste maandelijks lasten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Tevens wordt een uitkeringsattest van De Voorzorg dd. 26.01.2015 voorgelegd. Dit uitkeringsattest staat op naam van een derde persoon (dhr. H.A.). Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Conseil d'état, cass., arr. 230.955, 23 april 2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

Zij geeft de volgende toelichting:

“Conform art. 40ter van de Wet van 15.12.1980 dient verzoeker aan te tonen dat hij over stabiele, toerijkende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verzoeker bracht inkomensbewijzen bij van zijn echtgenote mevrouw [H.F.]. Mevrouw [H.] werkt als schoonmaakster. Haar inkomenbewijzen geven weer dat zij tot nu toe deeltijds werkt en al in dienst is sinds februari 2013. Men kan dan ook moeilijk voorhouden dat de inkomsten van mevrouw [H.] niet stabiel en regelmatig zijn. Schoonmaakster is daarnaast ook nog een knelpuntberoep hetgeen toch doet vermoeden dat zij deze job niet snel kwijt zal raken.

Het inkomen van mevrouw [H.] bedroeg ongeveer €950 per maand. Zij werkte tot nu toe deeltijds. Zij heeft haar werkgever ter kennis gebracht dat zij voltijds wil werken hetgeen haar loon zou doen toenemen tot aan de vereiste grens van €1500 die in de bestreden beslissing voorop wordt gesteld. Mevrouw zal vanaf september 2015 voltijds tewerk worden gesteld als schoonmaakster. Zij poetst voornamelijk scholen. Aangezien deze taken worden ingevuld bij aanvang van het schooljaar kan men haar dan pas een voltijdse tewerkstelling aanbieden. Vanaf september 2015 zal verzoeker aldus voldoen aan de vereiste die door de bestreden beslissing voorop wordt gesteld.

Als de Belgische echtgenote geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag de aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch worden geweigerd. Er moet eerst een behoefteanalyse worden gemaakt van het gezin van verzoeker (zie artikel 42, §1, tweede lid Vw).

De beslissing vermeldt zeer kort en summier een behoefteanalyse, maar beperkt zich in dit opzicht eigenlijk maar tot het vermelden dat men niet aan de vereiste inkomensgrens komt en dat men aldus niet zal rondkomen als gezin.

In casu wordt er geen eigenlijke behoefteanalyse gemaakt. Indien men dit wel had gedaan was men tot de conclusie gekomen dat het gezin wel voldeed aan de vereiste aangezien men tot op heden wel rond komt met het inkomen van mevrouw [H.].

Het gezin krijgt daarnaast financiële bijstand van de vader van mevrouw [H.F], dhr. [H.A.]. Als bewijs hiervan werd het uitkeringsattest van dhr. [H.A.] bijgebracht. Dit inkomen dient ook als gezinsinkomen te worden aanzien. Het gezin gaat verder dan enkel verzoeker en diens partner. DVZ is op de hoogte van de familiale toestand van verzoeker in België aangezien dit op het identificatieformulier dient te worden ingevuld. Ten onrechte wijst men het inkomensbewijs van de schoonvader van de hand door simpelweg te stellen dat het op naam staat van een derde persoon. Men had rekening moeten houden met het inkomen van de schoonvader. Welk jong gezin in België wordt niet geholpen door de ouders?

De beslissing voldoet aldus niet aan de formele en de materiële motiveringsplicht (algemene beginselen van behoorlijk bestuur) daar er geen ernstige, uitvoerige en concrete behoefteanalyse is gemaakt en er geen rekening is gehouden met het inkomen van de schoonvader.

De schending van de formele en de materiële motiveringsplicht houdt aldus een schending in van art. 8 EVRM."

2.2. Verzoeker voert onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarnaar hij in zijn betoog verwijst.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. (...) Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

2.3. Kernpunt van verzoekers betoog is dat in de bestreden bijlage 20 geen eigenlijke en concrete behoefteanalyse wordt gedaan in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waardoor de bestreden bijlage 20 niet voldoet aan de materiële motiveringsplicht.

2.4. Verwerende partij stelt op dit punt in de nota met opmerkingen: “Verzoekende partij uit nog (tegenstrijdige) kritiek omtrent de behoeftenanalyse die verplicht wordt gesteld bij art. 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarbij zij enerzijds stelt dat deze niet zou zijn gebeurd, en anderzijds voorhoudt dat deze wél is gebeurd, maar op een korte en summiere wijze. Verweerder laat vooreerst gelden dat uit art. 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet blijkt dat een behoeftenanalyse moet worden uitgevoerd, maar niet dat deze op omstandige en exhaustieve wijze in de bestreden beslissing moet zijn uitgenomen. De interpretatie die verzoekende partij aan art. 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet geeft, is niet in overeenstemming met de inhoud van dit artikel. Terwijl, zoals verzoekende partij zelf ook uitdrukkelijk erkent, in de bestreden beslissing terdege een behoeftanalyse werd uitgevoerd, nu daarin wordt gesteld: “Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel €1500 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al hier ver onder ligt, en rekening houdend met de algemene vaste maandelijkse lasten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het is op grond van deze behoeftanalyse niet kennelijk onredelijk het verblijf te weigeren.”

2.5. Van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de Vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, zoals in casu, is de overheid verplicht om “volgens artikel 42,§1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, (te) bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden” (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2).

2.6. De in de bestreden bijlage 20 gedane behoeftanalyse voldoet hieraan niet. Er ligt geen enkele concrete beoordeling voor waarbij, op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepaald wordt welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden. De gemachtigde beperkt zich tot geheel abstracte noties en vage termen, met name “de algemene vaste maandelijkse lasten” en “de variabele kosten van het dagelijkse leven”, zonder dat uit de bestreden bijlage 20 of zelfs maar de stukken van het administratief dossier op enige wijze blijkt welke kosten de gemachtigde hier precies voor ogen heeft en hoeveel deze kosten voor verzoeker en zijn familie dan wel zouden bedragen. Nog minder worden enige concrete kosten afgewogen tegenover het inkomen waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken om te beoordelen of er al dan niet, in de concrete omstandigheden van het geval van verzoeker en zijn echtgenote, daadwerkelijk een risico is dat zij ten laste zullen vallen van de Belgische sociale bijstand. De armoederisicogrens waarnaar de bestreden bijlage 20 verwijst wordt niet vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet noch in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en doet dan ook niet ter zake.

2.7. Verwerende partij kan niet worden gevolgd waar ze in haar nota stelt dat verzoeker tegenstrijdige kritiek uit. Immers stelt verzoeker dat de gedane behoeftanalyse zeer kort en summier is, dat eigenlijk alleen maar wordt vermeld dat men niet aan de vereiste inkomensgrens komt waardoor men niet zal rondkomen als gezin. Verzoeker besluit hieruit dat er geen eigenlijke behoeftanalyse wordt gedaan en gelet op het gestelde in punt 2.6. kan hij hierin gevolgd worden. Daargelaten de vraag of verwerende partij kan worden gevolgd in haar verweer dat de behoeftanalyse niet moet worden gemaakt in de bestreden bijlage 20 zelf, blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat verwerende partij een behoeftanalyse zou hebben gemaakt zoals omschreven in punt 2.6.

2.8. Een beslissing die niet conform het gestelde in artikel 42 ter, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is, kan niet voldoen aan de materiële motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf waardoor ook het in de bijlage 20 opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden bijlage 20 worden ze niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA